

MOTÝL

Milujem ťa,
Justin!

Tímea Mišenčíková

Milujem ťa,
Justin!

Tímea Mišenčíková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Tímea Mišenčíková 2013

Design © Motýľ design 2013

Cover photo © Isifa 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-89482-80-1

Tento príbeh je vymyslený a venujem ho všetkým fanúšičkám, ktoré milujú Justina, a všetkým úžasným ľuďom, ktorí mi pomáhajú a podporujú ma.

*Nasleduj svoje sny a nenechaj nikoho,
aby ťa zastavil.*

Justin Drew Bieber

V jedno decembrové ráno ma prebudila lahodná vôňa medovníkov. Ešte rozospatá som si obliekla ružový župan so zajačími ušami, ktorý som dostala minulý rok na Vianoce, a zamierila som do kuchyne. Mama práve ukladala na plech ďalšie medovníky.

„Čo tam postávaš?“ spýtala sa, keď ma zbadala. „Rýchlo sa choď umyť, prezliecť a trochu mi pomôžeš.“

„Áno, mami, aj ja ti prajem krásne ráno. Samozrejme, že dnes nemám nič na pláne, a tak som ti k dispozícii.“ Prevrátila som očami a šla som sa rýchlo umyť. Potom som si natiahla obyčajné čierne legíny, tričko a sivú bundu, a keď som bola pripravená pomôcť mame, zazvonil mi mobil. Bola to Nika, moja najlepšia kamarátka.

„Áno?“ S radosťou som zdvihla mobil a hodila som sa na posteľ.

„Ahoj, máš čas? S Laurou a Sandrou sa chystáme na predvianočné nákupy. Nešla by si s nami?“

„O koľkej?“

„Okolo jednej.“

Pozrela som sa na hodinky. Dvanásť preč. Dúfam, že to stihnem. „Dobre, stretneme sa na našom mieste.“

Hned' som pribehla do kuchyne za mamou.

„Mami? Nedala by si mi pár eur? S babami dnes chceme ísť na nákupy.“ Vrhla som na ňu psí pohľad, ktorý vždy zaberá. Vzdychla si.

„No dobre. V chodbe mám kabelku. Vyber si z nej peniaze.“ Zvýskla som, dala som jej pusku na líčko a bežala som si vziať prachy. Vzala som si desať eur aj nejaké drobné.

„O koľkej sa máte stretnúť?“ zakričala z kuchyne mama.

„Presne o jednej.“

„Tak to mi už veľmi nepomôžeš. Aspoň vynes smeti.“

„Dobre, vynesiem.“

Trochu som sa namaľovala, obliekla som si bundu a vyrazila som, aby som nemeškala, ako to mám vo zvyku.

Pozrela som sa na hodinky. Bolo trištvrte na jednu, a tak som sa poponáhľala. Baby ma už čakali, a tak sme sa hneď vybrali do nákupného centra. Všade vládla vianočná atmosféra – samé ozdoby, umelý sneh a nesmel chýbať ani Mikuláš na saniach či hračkárske soby.

Strávili sme tam skoro štyri hodiny. Všetky sme si niečo kúpili. Samozrejme, nezabudla som ani na mamin darček – ako každý rok.

Celý čas sme sa dobre bavili, ale všimla som si, že Nika bola akási čudná. Väčšinou bola ticho, a keď som sa jej niečo opýtala, tak len prikývla. O piatej sme sa rozlúčili a ja som šla domov s Nikou.

„Deje sa niečo?“ spýtala som sa, keď sme osameli. „Správaš sa čudne.“

„Ja?! Pozri sa, ako sa správaš ty!“ vybehla na mňa.

Vyvalila som oči. Vážne som nevedela, o čom hovorí.

„Odkedy chodíš von s Markom, celkom si sa zmenila. Začínaš byť namyslená a neznesiteľná.“ Áno, Mark je chlapec, ktorý sa mi páči. Je úplne dokonalý – blond vlasy, modré oči, očarujúci úsmev. S Nikou sa nenávidia ako pes a mačka. Netuším, čím to bude. No ja určite nie som ani namyslená, ani neznesiteľná! Toto bol úder pod pás.

„Prečo si myslíš, že som namyslená? Rovnako ako ty, aj ja mám ďalších kamarátov. No ja na rozdiel od teba rešpektujem tvoju partiu, hoci viem, že ma nemajú radi.“ Na konci som trochu zvýšila hlas.

„Takže o to ide! Závidíš, že ma všetci poznajú a majú ma radi. Aj teba by mali radi, keby si sa nezmenila! Dokonca sa mi zdá, že aj Denisa je viac v pohode než ty.“ To nemôže myslieť vážne! Do očí sa mi nahrnuli slzy.

Denisa je naša spolužiačka. Stále klame, dokonca aj v nepodstatných maličkostiach. Kedysi boli s Nikou najlepšie kamarátky, ale pohádali sa a odvtedy sa neznášajú.

„No tak prepáč, fakt neviem, čo som spravila zle.“ Čakala som, že ma objíme alebo mi povie, že to bude v pohode. No ona sa na mňa len nenávistne pozrela.

„Na to si mala myslieť skôr! Odkedy sa ti páči ten debil, už vieš, čo so sebou! Ku každému sa správaš odporne! Nechcem mať s tebou už nič spoločné!“ precedila.

Ja som to nevydržala, rozplakala som sa a bez rozlúčky som utekala domov.

Mama si ani nevšimla, že som už doma. Okamžite som sa zavrela do svojej izby a nechcela som nikoho vidieť ani počuť. Priateľstvo s Nikou som brala veľmi vážne, veď sme toho spolu toľko zažili! Skoro ako so Sofiou.

Sofia bola kedysi moja najlepšia kamarátka. Pohádali sme sa pre nejakú hlúposť a asi pol roka sme sa navzájom ignorovali. No asi pred dvoma týždňami sme sa udobrili, z čoho neboli Nika, Sandra ani Laura vôbec nadšené. Jednoducho nechcú, aby som sa s ňou kamarátila. Asi po hodine som sa upokojila a po chvíli som zaspala.

Ráno ma zobudil zvonček. Bolo len pol deviatej. Kto

môže na Vianoce vyzváňať o pol deviatej? Pomaly som vstala, a keď som sa uvidela v zrkadle, takmer som odpadla. Vyzerala som hrozne – napuchnuté oči, pomotané vlasy, navyše neodlíčená. Zamierila som do kúpeľne a dala som si voňavý kúpeľ. Konečne som sa cítila ako človek.

Keď som vošla do kuchyne, mama sedela za stolom, popíjala kávu a s niekým sa rozprávala. Bola to staršia pani oblečená v kostýmčeku. Vyzerala ako sekretárka. Podala mame nejakú obálku. Bola som strašne zvedavá, čo v nej môže byť.

„Dobré ráno,“ slušne som sa pozdravila.

Pani v kostýmčeku sa práve zberala na odchod, a tak ju mama šla odprevadiť. Očami som zatiaľ preskenovala kuchynský stôl, či tam náhodou neuvidím tú obálku, no mala som smolu.

„Čo hľadáš?“ spýtala sa mama, keď sa vrátila do kuchyne. Zdalo sa, že má výbornú náladu.

„Nič.“ Opravila som obrus a usmiala som sa.

„Kto to bol?“ Hlavou som kývla k dverám.

„Nikto,“ žmurkla na mňa mama. Čo to zase chystá?

„Čo je v tej obálke?“ dobiedzala som.

„To ťa nemusí zaujímať.“

Vzdala som to a radšej som vypadla. Obliekla som sa, dala som si slúchadlá do uší a vyšla som von. Len tak som sa prechádzala a rozmýšľala som. Videla som aj Nikinu partiu. Nechcela som, aby si ma všimli, a tak som radšej odbočila. Neďaleko sa prechádzal aj nejaký párik. Vždy som snívala o tom, že jedného dňa budem držať za ruku chalana, ktorého budem ľúbiť a ktorému budem môcť povedať čokoľvek.

Započúvala som sa do pesničky a ani som nevnímala,

kam vlastne idem. Kráčala som neznámou uličkou, ktorú ešte zahalovala ranná hmľa. Zrazu ma niekto chytil za plece. Tak som sa preľakla, až som skríkla. Vytrhla som si slúchadlá z uší, obzrela som sa a zistila som, že to bol Mark! Navyše vyškerený od ucha k uchu.

„Chceš, aby som zinfarktovala? Vieš, ako som sa zľakla?!“ oborila som sa naňho. Srdce mi išlo vyskočiť z hrude.

„Vyzerala si naozaj smiešne,“ zaškeril sa. „Zase sa hráš na autistku? Nemáš s kým chodiť von, že sa tu takto sama prechádzaš?“

„Nie.“ Mykla som plecami.

„A ja som nikto? Prečo si mi nezavolala?“

„Nechcela som ťa otravovať.“ Sklopila som oči. „A ty tu čo robíš?“

„Tiež som sa šiel vyvetrať. Kričal som na teba už dosť dlho a začínal som si myslieť, že si ohluchla.“

Opäť som mykla plecami.

„A ešte ti chcem pripomenúť, že ma vôbec neotravuješ a ani nikdy otravovať nebudeš.“ Jemne mi chytil tvár do dlaní, aby som nemohla uhnúť pohľadom, a začal sa ku mne približovať. No zrazu...

„Crrrín! Crrrín! Crrrín!“ ozval sa môj mobil. Rýchlo som ho vybrala z vrečka.

„Ahoj, zlatko, si v poriadku? Si preč už skoro tri hodiny,“ ozvala sa mama.

„Dobre, dobre, už idem, zamrmlala som a zložila som.

„Musím už ísť,“ usmiala som sa na Marka.

„Tak sa maj a nezabudni, že mi môžeš kedykoľvek zavolať.“ Objal ma a skôr, ako som stihla niečo povedať, odišiel.

Doma ma už netrpezlivo čakala mamka.

„Chod' sa pozrieť pod stromček,“ žmurkla na mňa.

Nechápavo som sa na ňu pozrela, ale poslúchla som. Vošla som do obývačky, ale pod stromčekom nič nebolo. Odrazu som si všimla tú obálku.

„Pozri sa, čo to je,“ usmiala sa.

„Letenky do Ameriky?!“ Oči sa mi rozžiarili. No počkať! Načo sú nám tri letenky? Kto pôjde s nami?

„Mami, načo sú nám tri letenky?“ spýtala som sa.

„Uvidíš večer. Zatiaľ sa choď zbaliť. Stačí ti zopár vecí.“

O pol piatej mamka začala chystať večeru a ja som ležala v posteli a počúvala som hudbu.

„Katarína! Večera je hotová!“ zvolala mama.

Keď som vošla do kuchyne, vyvalila som oči. Sedel tam OCKO! S radosťou som sa k nemu rozbehla, objala som ho a vyskočila som naňho, presne ako vtedy, keď som bola malá.

„Ty si ale vyrástla!“ zasmial sa.

„Čo ty tu robíš?“ Bola som naozaj zvedavá.

„Vravela som ti, že večer bude ďalšie prekvapenie,“ povedala mamka a podala mi tanier s jedlom.

„Takže ty ideš s nami na dovolenku?“

„S vami? Skôr vy idete so mnou. A nie na dovolenku, ale natrvalo.“

„Prosím?!“ Takmer mi zabehlo. „Čo budeme robiť v Amerike? Veď ani neviem poriadne po anglicky.“ Rodičia sa na seba pozreli.

„Myslela som si, že sa tešíš,“ ozvala sa mama.

„Áno, pretože som si myslela, že tam ideme len na dovolenku. Veď je nám dobre aj tu, nie?“

„Áno, ale ocko kúpil v Amerike dom, našiel mi dobrú prácu a pre teba školu. Konečne budeme žiť spolu ako normálna rodina.“

Nemohla som tomu uveriť. Celý život som predsa žila na Slovensku, mám tu priateľov, školu...

„Neboj sa, určite si tam zvykneš,“ povedal ocko a potľapkal ma po pleci. Zvyšok večere som už neprehovorila.

„A kedy tam vlastne ideme?“ spýtala som sa, až keď sme dojedli.

„Nuž, odlietame zajtra ráno,“ usmial sa ocko.

Nadránom ma zobudila mama.

„Katarína, vstávaj! O ôsmej nám letí lietadlo.“

Vyšuchtala som sa z postele a zamierila som do kúpeľne.

„A čo ostatné veci?“ spýtala som sa rodičov so zubnou kefkou v ústach.

„Tie nám privezú neskôr. Neboj sa, dom je plne vybavený,“ vysvetľovala mama.

O piatej ráno sme už sedeli v taxíku smerujúcom na viedenské letisko. Cestou som napísala esemesku Sofii, Sandre, Laure aj Nike. Napokon som horko-t ťažko napísala Markovi. Bolo mi ľúto, že som sa s nimi nemohla osobne rozlúčiť.

Let ubehol pomerne rýchlo. Nasadila som si do uší slúchadlá a takmer celú cestu som prespala. Keď sme vystúpili na medzinárodnom letisku Hartsfield-Jackson v Atlante v štáte Georgia, od prekvapenia som otvorila ústa. Na parkovisku nás už čakalo čierne BMW – aj so šoférom! Cestou sa s ním ocko rozprával po anglicky. Uvažovala som, či sa mi podarí počas troch týždňov zimných prázdnin zlepšiť v angličtine.

Zastavili sme na Fulton Street pred menšou vilkou ukrytou medzi stromami. Okamžite som vystúpila z auta, aby som si prezrela dom aj zvnútra. Z priestrannej verandy som

vošla do predsieni, odkiaľ viedli schody priamo na poschodie. Prvá izba, do ktorej som vošla, bola spálňa. Izbe dominovala veľká manželská posteľ, oproti nej bola vstavaná skriňa a na oknách viseli ťažké pomarančové závesy, zachytávajúce slnečné lúče.

Otvorila som druhé dvere. Áno, bola to moja izba. Na veľkej posteli boli fialové obliečky, na oknách fialové závesy. Nábytok bol čierny. Uprostred izby bol huňatý koberec.

Každá izba mala vlastný šatník, malú kúpeľňu a balkón. Na konci chodby bola ešte hosťovská izba.

Nadšená som zbehla dole schodmi. Rodičia práve niesli batožinu do domu.

„Tak ako sa ti tu páči?“ opýtala sa mamka.

„Je to úžasné!“ zvolala som nadšene a šla som si obzrieť aj prízemie. Kuchyňa bola spojená s obývačkou barovým pultom s vysokými stoličkami. Celý interiér bol zariadený vkusne a moderne. Z obývačky sa dalo vyjsť na terasu a odísť do záhrady.

„Fíha, oci, tento dom je naozaj nádherný!“ Otec pracoval v bezpečnostnej službe, ktorá zabezpečovala ochranu na rôznych spoločenských akciách. Netušila som, že sa mu tak darí.

„Na Silvestra budem robiť ochranu na nejakej celebritnej párty. Ak chceš, môžeš tam ísť so mnou,“ žmurkol na mňa.

„Čože?“ skríkla som.

„Uvidím aj Taylor Swift?“ Vypleštila som oči, pretože to bola moja obľúbená speváčka.

„Možno... no zatiaľ ti nič nesľubujem.“ Usmial sa na mňa a postrapatil mi vlasy.

Pod stromček som dostala nový notebook, iPhon a elegantné ružovo-čierne šaty. Bola som nadšená. Rozhodla

som sa, že si ich oblečiem na tú párty. Obujem si k nim elegantné topánky na vysokom opätku, keďže nie som najvyššia, a zoberiem si malú listovú kabelku. Bude to dokonalé.

Nasledujúci týždeň sme oddychovali a mamka ma doučovala angličtinu. Myslím si, že sa stále zlepšujem. Podnikla som aj niekoľko výprav do najbližšieho okolia. Všetky domy v okolitých uliciach sú dokonale upravené a majú obrovské záhrady. Vyzerá to veľmi pekne, no nie som na to zvyknutá.

Konečne nastal veľký deň. Silvester! Párty sa začína o siedmej, no ja som sa začala chystať už od štvrtej popoludní. Jemne som sa nalíčila, vytvarovala som si ofinu a husté vlasy som si upravila do jemných vln. Skončila som o šiestej.

Keď som sa obliekala do tých nádherných šiat, zháňal ma už ocko.

„Dobre, dobre, už idem!“ zakričala som, schmatla som kabelku a rýchlo som zbehla dole schodmi.

„Musíme tam byť už pred siedmou,“ pripomínal mi otec.

Obidvaja sme sa rozlúčili s mamkou. Tá neznášala silvestrovské žúrovanie, omnoho radšej zostala doma s dobrou knihou.

„Poriadne sa zabavte.“ Usmiala sa a upravila mi striebornú retiazku, ktorú som mala na krku.

„To si píš, že sa zabavíme! Už sa neviem dočkať.“ Od radosti som až podskočila.

Nasadli sme do auta a vyrazili sme. Cestou som si od radosti poklepkávala nohou v rytme hudby z rádia.

„Tu máš identifikačnú kartičku. Daj si ju na krk,“ poučal ma ocko.

Zaparkovali sme za veľkou budovou a dovnútra sme vošli zadným vchodom. Bolo tam veľmi veľa ochrankárov. Ocko pozdravil jedného z nich – bol to vysoký svalnatý chlapík – a podal mu ruku.

„Zdravím ťa, Tom. Ale, ale, akú krásnu dámu si si priviedol!“ usmial sa na mňa svalnáč.

„To je moja dcéra Katarína,“ predstavil ma ocko.

„Nehovor!“ Svalnáč na mňa žmurkol, chvíľu sa ešte s oc-
kom rozprávali a potom odišiel.

„Keď sa začne párty, ty pôjdeš dovnútra, ja zostanem pri hlavnom vchode. Keby si čokoľvek potrebovala, prídeš za mnou, jasné?“ dával mi pokyny otec.

„Samozrejme,“ usmiala som sa a vstúpila som do veľkej sály. Zatiaľ tam bolo len zopár paparazzov, dídžej a niekoľko ochrankárov. Až okolo pol ôsmej začali prichádzať nejaké celebrity. Cítila som sa trochu nesvoja, a tak som si sadla do rohu a sledovala som hudobné vystúpenia. Napokon pustili tanečnú hudbu. Niektorí hostia si šli zatancovať, no ja som sa vybrala k stolu s občerstvením, pretože som tam zazrela Taylor! Bola prekrásna. Strašne som sa s ňou chcela odfotiť a požiadať ju o autogram.

Keď od nej odišli nejakí dvaja muži, nesmeli som sa k nej priblížiť.

„Ehm... Ahoj, mohla by som sa s tebou odfotiť?“ Túto vetu som si trénovala celý týždeň. Na moje prekvapenie som ju povedala správne.

„Jasné.“ Usmiala sa.

Vytiahla som si fotoaparát z minikabelky a cvakla som nás.

„Ako sa voláš?“ opýtala sa a podala mi ruku.

„Katarína.“

„Teší ma. Maš pekné šaty.“ Žmurkla na mňa.
„Ďakujem,“ vyjachtala som. Bola som celá bez seba.
„Tak sa dobre bav!“ Kývla mi a už jej nebolo.

Tancoval som s Ann. Stále niečo hovorila, no nepočúval som ju. Všimol som si nádherné dievča v ružovo-čiernych šatách. Prekrásne sa usmievala. Kto to môže byť? Nepoznám ju.

„Justin! Už zase ma nepočúvaš!“ zúrila Ann.

„Iba som sa zamyslel. Chcela si niečo?“ odpovedal som jej pokojne. Stále som jedným okom pozoroval to neznáme dievča s prekrásnym úsmevom.

„Pýtala som sa, ako a kedy zverejníme náš rozchod. Už sa nemienim na nič hrať!“

„Hm, uvidíme. Ospravedlníš ma na chvíľu?“ opýtal som sa. Ann prevrátila očami a nervózne prikývla.

Zamieril som k stolu s občerstvením, no to dievča tam už nebolo. Videl som, ako odchádza zo sály. Vybral som sa za ňou. Sám som nevedel, prečo to robím, no chcel som ju spoznať.

Len čo Taylor odišla, zapípal mi mobil. Prišla mi esemeska od Marka.

„Ahoj, mal som ti to povedať už skôr, no nemal som na to odvahy. Milujem ťa. Už od nášho prvého stretnutia som vedel, že ťa ľúbim!“

Musela som sa ísť trochu vyvetrať. Vyšla som von zo sály. Sadla som si na schody a na chvíľu som sa vyzula, pretože

ma v tých vysokých topánkach boleli nohy. Ešte raz som sa pozrela na tú esemesku. Do očí sa mi tísli slzy, takže som videla trošku rozmazane.

Ako je to možné? Tak dlho som čakala na takéto vyznanie a on mi ho napíše až teraz, keď som odišla? Neuvedomuje si, že sa už pravdepodobne nikdy neuvidíme?

Jedna slza si našla cestu a vyklázla von. Nechcela som plakať, ale nedalo sa to zastaviť.

Zrazu mi ktosi položil ruku na plece a pohladil ma po chrbte.

„Si v poriadku?“ spýtal sa nejaký chalan a odhrnul mi vlasy z tváre.

Inštinktívne som sa odtiahla a cez slzy som sa snažila zistiť, s kým sa rozprávam.

„Áno, ďakujem,“ odpovedala som jednoduchou angličtinou.

„Ja som Justin.“ Usmial sa a podal mi ruku.

Pretrela som si zaslzené oči a lepšie som sa tomu chalanoovi prizrela. To hádam nemôže byť pravda! Nie je to... Počkať... Ako to?!

„Volám sa Katarína,“ vyjachtala som.

„Takže Katie?“ Mlčky som prikývla. „To je pekné meno,“ usmial sa. „Prečo si plakala?“ spýtal sa.

„Je mi smutno za starými kamarátmi.“

„To poznám, tiež som si tým prešiel.“

„Prest'ahovala som sa sem s rodičmi iba nedávno a nemám tu nikoho.“

„Odkiaľ si?“ spýtal sa.

„Celý život som prežila na Slovensku, no môj otec tu má prácu, a tak sme s mamou prišli za ním.“

„Hneď som vedel, že nebudeš odtiaľto,“ povedal.

Začervenala som sa. Stále som ešte mala problém s angličtinou.

„Som prekvapený, ako pokojne sa so mnou bavíš,“ usmial sa na mňa.

„Viem, kto si, niekedy počúvam tvoju hudbu, zopár pesničiek sa mi dokonca páči, no to je asi tak všetko,“ povedala som úprimne. V tom šoku som si ani poriadne neuvedomovala, čo hovorím. No zdalo sa, že sa ho moje slová trochu dotkli. Rozhodla som sa teda zmeniť tému.

„Prečo sa nezabávaš s Ann?“ opýtala som sa.

„Možno by som o tom ešte nemal hovoriť, ale nedávno sme sa rozišli. Čoskoro to ohlásime aj verejne. Trochu sa obávam, ako zareagujú médiá.“

„Nechápem, prečo by si sa mal báť. Čo je na tom ťažké?“

„Stratím veľa fanúšičiek.“

„Nemalo by to byť naopak? Veď budeš voľný. Navyše si myslím, že tie tvoje fanúšičky Ann nemajú veľmi rady.“

„Tak to máš pravdu, ale mnohé si na ňu už zvykli.“

„Nemali by sme ísť dovnútra? Nebudú ťa hľadať?“ spýtala som sa.

„O tom pochybujem.“

Chvíľu sme sa ešte rozprávali a ja som si pomyslela, že ten chlapec je celkom milý.

Čas bežal naozaj rýchlo. Bola nádherná, keď sa usmievala. Hovorila mi o svojom živote. Ponúkol som sa, že jej ukážem mesto. Súhlasila.

Asi ju vezmem do Grantovho parku. Poznám jedno krásne miesto. Je tam jazierko a nádherné stromy.

Čoskoro sa ozvalo odpočítavanie. Blížila sa polnoc. Ponáhľali sme sa do sály. Tesne predtým sme si vymenili telefónne čísla.

„Určite mi zavolaj,“ povedal som. „Zajtra mám celý deň čas.“ Prikývla.

„Dobre, zavolám ti. Aj tak si jediný, koho tu poznám,“ ubezpečila ma.

Pri hlavnom vchode do sály sme stretli môjho ocka.
„Kde si bola? Hľadal som ťa.“ Hovoril trochu rýchlejšie, ale nebol na mňa nahnevany.

„Šťastný Nový rok, Tom,“ spustil Justin.

„Aj tebe, Justin. Moju dcéru už asi poznáš.“ Justin len prikývol.

Od prekvapenia som otvorila ústa. Môj otec a Justin Bieber sa poznajú, dokonca si tykajú. Neuveriteľné!

„Kde ste boli?“ spýtal sa ocko.

„Iba sme sa rozprávali,“ povedal Justin. Rád by som Katie ukázal mesto, keďže tu nikoho nepozná.“

„V poriadku,“ usmial sa ocko.

Vstúpili sme do sály a zamierili sme do zadnej časti k farebnej pohovke. Posadili sme sa tak, aby sme mali súkromie.

„Čo si dáš?“ opýtal sa Justin. Zmáhala ma únava, a tak som si objednala kávu.

Justin sa o minútku vrátil aj s dvoma šálkami.

„Povedz mi ešte niečo o Slovensku,“ vyzvedal.

A tak som mu porozprávala o Bratislave, o svojom živote, o starých kamarátoch, o spolužiakoch v škole, dokonca